

Arrest

nr. 288 600 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1996.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015. Op 7 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 11 juni 2018 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 30 juli 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Bij 's Raads arrest van 6 mei 2019 met nummer X wordt besloten tot de vernietiging van deze beslissing. Op 25 juli 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest van 12 december 2019 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.4. Op 11 augustus 2020 dient de verzoekende partij haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 7 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger te zijn en van origine Tadjik. U bent afkomstig uit het dorp Larkhabeha in het district Baghlan Markazi (provincie Baghlan). Op 7 december 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat de taliban uw dorp was binnengevallen, huizen werden verbrand en eigendommen werden ingenomen. De taliban kwam ook bij verschillende mensen geld vragen, 'usher', zo ook bij u thuis. In de zomer van 2015 kwam de taliban bij u thuis langs om geld te vragen waarna uw moeder de gevraagde som betaalde. Korte tijd later kregen jullie opnieuw bezoek van de taliban. Deze keer werd er gevraagd dat u zou deelnemen aan de jihad en zich bij de taliban zou voegen. Uw moeder werd hierdoor erg angstig en begreep dat uw leven in gevaar was. Ze besliste dat u Afghanistan moest verlaten. Op 25 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 juni 2018 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. Op 30 juli 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij uw voorgaande verklaringen in verband met uw herkomst uit Baghlan Markazi en uw problemen met de taliban. U verklaarde dat uw broer in tussentijd werd mishandeld nadat de taliban uw regio innam en uw huis aanviel. Uw familie zou momenteel in Pul-e-Khumri, provincie Baghlan, verblijven. Op 25 juli 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 december 2019 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 11/08/2020 een derde verzoek in. U verklaart dat de problematiek nog steeds hetzelfde is en dat u bij uw vorige verklaringen blijft. Het CGVS gaf u een negatieve beslissing omdat ze niet geloven dat de door u aangehaalde persoon uw broer is. U heeft foto's om dat te bewijzen. Verder haalt u aan dat het niet veilig is in Afghanistan en dat de dorpen onder controle van de taliban zijn. De taliban zoekt u nog steeds. Ze zullen u bij terugkeer arresteren en straffen omdat u niet naar hen heeft geluisterd en toen uit het land bent gevlucht. Na het incident met uw broer bent u enorm bang en u vreest dat het u ook zal overkomen. De taliban wil mensen rekruteren. Als ze wisten dat u nu verblijft in een ongelovig land zullen ze u beschuldigen als ongelovige. U stelt ook dat door de bevoegde asielinstanties aan de documenten en uw verklaringen niet voldoende aandacht werd gegeven, en dat uw zaak moet worden herzien. Een negatieve beslissing zal een negatief effect op u hebben en u zal psychologische problemen krijgen. Ten slotte verklaart u dat België uw land is, dat u hier naar school ging en de taal leerde. U verwijst naar een psychologische attest dd. 13/06/2019, een eigendomsakte, en foto's van uw broer, die u tijdens uw vorige verzoek voorlegde. Uw administratief dossier bevat ook een psychologische attest dd. 19/09/2019. Op 07/12/2020 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk daar u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U diende hiertegen een beroep in bij de RVV op 21/12/2020. Op 29/09/2021 besloot het CGVS om deze weigeringsbeslissing in te trekken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Uit het psychologisch attest dd. 13/06/2019 is immers gebleken dat u in behandeling bent voor een klinische depressie, wat volgens de psycholoog een weerslag zou kunnen hebben op uw deelname aan het persoonlijk onderhoud. Omwille van de opgehoogde stress zou het mogelijk zijn dat u uw relaas op een chaotische wijze vertelt. Tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd in het kader van uw tweede verzoek verklaarde u ook dat u psychologische problemen hebt en toonde u sporen van automutilatie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met

expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Er werden u ook korte en duidelijke vragen gesteld met betrekking tot de door u aangehaalde feiten. De RVV oordeelde verder in haar arrest nr. 230 149 van 12 december 2019 dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud gehouden in het kader van uw vorig verzoek bleek dat u in staat was het persoonlijk onderhoud te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Er kon uit deze notities dan ook niet worden afgeleid dat het persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Voorts diende vastgesteld te worden dat u, noch uw raadsman enige opmerkingen maakten over het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte dan ook niet aannemelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad om de gestelde vragen te begrijpen of coherente en consistente verklaringen af te leggen, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, niet-aannemelijkheden en onwetendheden. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Het psychologische attest dd. 19/09/2019 geeft dezelfde informatie als het attest dd. 13/06/2019. Er wordt bijkomend vermeld dat u suïcidepogingen heeft ondernomen, dat u soms volledig blokkeert en zich daarvoor schaamt, en dat u na stresserende gebeurtenissen hiervan erg onder de voet kan zijn. Er wordt herhaald dat dit alles een invloed kan hebben op de coherentie van uw relaas, dat men u de kans moet geven op een rustige manier te vertellen, en er wordt toegevoegd dat als het niet gaat het beter is om het interview uit te stellen gezien uw minieme draagkracht. U verklaart ook (3de VIB pt. 12 & 15) dat u stressproblemen heeft en psychologische niet oké bent. Er moet echter worden vastgesteld dat uit het verslag van uw interview bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek (verklaring volgend verzoek internationale bescherming) niet blijkt dat zich tijdens dit gesprek problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw nieuwe elementen kenbaar te maken. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde het CGVS dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw profiel als boerenzoon, aan uw recente herkomst uit het district Baghlan Markazi alsook aan uw verhaal over problemen met de taliban. In het kader van uw tweede verzoek oordeelde het CGVS dat u volhardde in uw herkomst en uw problemen met de taliban en dat u bijkomende verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van uw eerdere als ongeloofwaardig bevonden verklaringen, met name dat uw broer werd mishandeld bij een aanval van de taliban op jullie huis toen die naar u op zoek waren en dat uw familieleden na deze aanval hun dorp moesten ontvluchten en als vluchtelingen in de stad Pul-e-Khumri verblijven. Wat betreft de door u toen aangebrachte overtuigingsstukken maakte het CGVS meerdere vaststellingen op basis waarvan diende geconcludeerd te worden dat ze niet bij machte waren de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag lagen van uw verzoeken om internationale bescherming te herstellen en bijgevolg de appreciatie van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet konden wijzigen. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende

inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat de problematiek nog steeds hetzelfde is en dat u bij uw vorige verklaringen blijft, dat de dorpen onder controle van de taliban zijn en dat ze mensen rekruteren, dat de taliban u nog steeds zoekt en u bij terugkeer zullen arresteren en straffen omdat u niet naar hen heeft geluisterd en toen uit het land bent gevlucht, en dat uw broer door hen werd mishandeld. U voert in het kader van uw huidige verzoek dan ook geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van het vorige verzoek, zodat dit gehandhaafd blijft. Wat betreft uw opmerking dat het CGVS niet gelooft dat de persoon op de foto's uw broer is, kan verwezen worden naar de motivering hieromtrent door de RVV in haar arrest nr. 230 149 van 12 december 2019: "De foto's van verzoekers broer na de beweerde aanval door de taliban, de foto's van zijn broer, zijn moeder en zijn zus en de foto's van zijn broer en hemzelf toen zij klein waren, bieden alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing van verzoekers herkomst uit het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, noch de huidige aanwezigheid van zijn familie in Pul-e-Khurmi. Te meer daar uit de foto's geenszins de identiteit van de daarop afgebeelde personen kan worden afgeleid, de band die zij vertonen met verzoeker, noch de plaats waar zij zouden zijn genomen. Daarenboven dient erop gewezen dat uit de foto's die verzoeker aanmerkt als deze waarop zijn broer na de beweerde aanval door de taliban te zien is, geenszins kan worden afgeleid hoe de daarop afgebeelde persoon de verwondingen zou hebben opgelopen. In dit verband dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker de aanval van de taliban op hun woning, waarbij zijn broer deze verwondingen zou hebben opgelopen, niet aannemelijk maakt." Bovenstaande opmerkingen gelden ook onverkort voor de vier foto's die u in het kader van uw huidig verzoek voorlegt (samen met een kopie van een envelop verzonden vanuit Pul-e-Khumri), waarop enkele jonge kinderen te zien zijn. Verder stelt u dat als de taliban wisten dat u nu verblijft in een ongelovig land ze u zullen beschuldigen een ongelovige te zijn, hetgeen echter een blote bewering betreft, die u niet in concreto staat. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Deze loutere bewering kan ook de gemaakte vaststellingen in uw vorige verzoeken niet weerleggen, m.n. dat geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel, aan uw recente herkomst uit het district Baghlan Markazi, alsook aan uw verhaal over problemen met de taliban. U stelt ook dat door de bevoegde asielinstanties aan de documenten en uw verklaringen niet voldoende aandacht werd gegeven, en dat uw zaak moet worden herzien. U verwijst hierbij met nadruk naar de door u voorgelegde eigendomsakte. Er dient te worden opgemerkt dat een arrest van de RVV bekleed is met gezag van gewijsde, hetgeen betekent dat het CGVS niet opnieuw uitspraak kan doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die zoals hierboven reeds werd aangehaald als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, quod non in casu. Wat de door u voorgelegde eigendomsakte betreft kan wederom verwezen worden naar de motivering hieromtrent door de RVV in haar arrest nr. 230 149 van 12 december 2019. Hierin bevestigt de RVV dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat corruptie in Afghanistan alomtegenwoordig is en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook relatief is. En voegt de RVV het volgende toe: "Aangaande de eigendomsakte dient erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de akte dermate slecht leesbaar was dat er geen vertaling kon worden opgemaakt (map 'Documenten' in administratief dossier, stuk 14), zodat de Raad hieromtrent slechts kan afgaan op verzoekers verklaringen in dit verband. Verzoeker verklaart hierover dat uit de akte zou blijken dat zij eigendommen hadden in het dorp Larkhabeha, in het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan (stuk 6 van administratief dossier, stuk 14, verklaring volgend verzoek van 9 oktober 2018, vraag 17). De Raad benadrukt dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Larkhabeha, district Baghlan Markazi, provincie Baghlan en dat het louter volharden in deze verklaringen niet kan volstaan om deze appreciatie om te buigen. Hoe dan ook kan uit het feit dat zijn familie eigendommen bezaten in het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, geenszins verzoekers (recente) herkomst blijken." Ten slotte verklaart u dat België uw land is, dat u hier naar school ging en de taal leerde, en dat een negatieve beslissing een negatief effect op u zal hebben en u psychologische problemen zal krijgen. De bevoegdheid van het CGVS strekt zich echter enkel tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Het leven dat u leidt in België en de eventuele problemen die u in België zou kennen vallen hier dus niet onder. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen

blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van uw huidige verzoek plaatsvond d.d. 23/11/2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan

de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van

het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uw advocaat verwijst in zijn verzoekschrift naar het psychologisch attest dd. 13/06/2019 waarin wordt gemeld dat u in behandeling bent voor een klinische depressie en waarbij hij wenst te benadrukken dat u voor het CGVS sporen heeft getoond van automutilatie en het zeer moeilijk is voor u om terug te keren naar Afghanistan. Er moet worden opgemerkt dat hiermee niet wordt aangetoond dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het door u neergelegde stuk blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied

van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op de documenten die zij reeds tijdens haar eerdere verzoeken tot internationale bescherming neerlegde waaronder een foto van haar broer, een eigendomsakte en twee psychologische attesten. Verzoekende partij benadrukt dat zij in België naar school geweest is en de taal goed beheerst. Zij gaat verder door te stellen dat een terugkeer naar Afghanistan een trauma zou betekenen door alles wat zij reeds meemaakte en het hoge stressniveau dat zij ervaart. Zij verwijst hierbij ook naar enkele zelfmoordpogingen die zij ondernomen heeft en die geattesteerd worden. Deze vormen volgens de verzoekende partij het bewijs van haar angst voor vervolging. Zij concludeert door te stellen dat al deze recent toegevoegde elementen een voldoende bewijs vormen om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij haar persoonlijke situatie in het licht van dit artikel wenst te verduidelijken. Zij haalt in deze aan dat haar familie diende te vluchten naar een andere stad en dat haar broer mishandeld werd door de taliban omdat verzoekende partij niet aanwezig was. Zij wijst verder ook op het feit dat zij bij terugkeer door de taliban gestraft alsook gerekruteerd zou worden. Opnieuw wijst de verzoekende partij op haar psychologische problemen die het moeilijk maken om verstandige keuzes te maken en dat een terugkeer naar Afghanistan een nieuwe zelfmoordpoging in de hand zou kunnen werken. Ter ondersteuning van haar relaas verwijst de verzoekende partij naar een passage uit het nieuws. Ten slotte haalt zij nogmaals aan dat haar broer mishandeld werd en dat zij vreest dat de taliban haar ook achterna zullen gaan om haar te werk te stellen en als zij dit weigert haar zullen vermoorden.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 8 februari 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarin zij actuele landeninformatie wenst voor te leggen met betrekking tot de situatie in Afghanistan en waarin zij ook enkele nieuwe elementen wenst voor te leggen.

De verzoekende partij wijst ten eerste op de rechtspraak van de Raad in verband met de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan van personen met psychologische problemen. Verzoekende partij legt nogmaals psychologische attesten voor en wijst op het feit dat zij op de wachtlijst staat bij SOLENTA voor psychologische begeleiding en in tussentijd begeleiding gekregen heeft via het CAW. Verzoekende partij haalt aan dat deze psychologische problemen een impact hebben op haar capaciteit om 'het spel mee te spelen' en dat mensen met psychologische problemen in Afghanistan vaak gestigmatiseerd worden.

Vervolgens wijst de verzoekende partij ook op haar vrees voor vervolging wegens (gepercipieerde) verwestering. De verzoekende partij verklaart als niet-begeleide minderjarige aangekomen te zijn in België en hier onafgebroken te verblijven sinds 2015. Bovendien heeft verzoekende partij verschillende tatoeages: op haar bovenarm, op haar hand, op haar pols en op haar onderarm, die zich allemaal op zeer zichtbare plekken bevinden. Deze tatoeages verhogen volgens de verzoekende partij haar risico om in het vizier van de taliban te lopen aangezien deze geassocieerd worden met verwestering. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook reeds jaren een relatie in België en is zij van de Tadzjiek etniciteit. Tadzjiken worden door de taliban als een vijandige minderheid beschouwd en worden daarnaast ook door ISKP gerekruteerd.

De verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan de aanvullende nota:

- UNHCR, "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", november 2022, interview Nansen, 17 november 2022, powerpoint (stuk 1);
- Thomas Ruttig, "*Afghan Analyst Network*", email 22 december 2022 (stuk 2);
- Psychologische attesten (stuk 3);
- Tatoeages + beschrijving (stuk 4).

Vervolgens geeft de verzoekende partij ook een overzicht van nieuwe landeninformatie en andere bronnen waarnaar zij verwijst via weblinks:

- DRC, "Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021", 30 december 2022;
- The Guardian, "Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law", 14 november 2022 ;
- Brookings Institution, "Afghanistan in 2023 : Taliban internal power struggles and militancy", 3 februari 2023;
- Nansen Note 3-22, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico' bij terugkeer", oktober 2022;
- EUAA, "Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report", augustus 2022 ;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- Amnesty International, "The rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises", 15 augustus 2022 ;
- EUROSTAT, "First instance decisions on applications by citizenship, age and sex – quarterly data", 7 november 2022.

3.2. Op 1 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

3.3. Op 9 maart 2023 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarin zij volgende bijkomende stukken aanbrengt:

- foto's vriendin (stuk 1);
- Sociale media (stuk 2);
- Foto's broer in Baghlan + taskara broer (stuk 3).

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit het psychologisch attest dd. 13/06/2019 is immers gebleken dat u in behandeling bent voor een klinische depressie, wat volgens de psycholoog een weerslag zou kunnen hebben op uw deelname aan het persoonlijk onderhoud. Omwille van de opgehoogde stress zou het mogelijk zijn dat u uw relaas op een chaotische wijze vertelt. Tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd in het kader van uw tweede verzoek verklaarde u ook dat u psychologische problemen hebt en toonde u sporen van automutilatie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Er werden u ook korte en duidelijke vragen gesteld met betrekking tot de door u aangehaalde feiten. De RVV oordeelde verder in haar arrest nr. 230 149 van 12 december 2019 dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud gehouden in het kader van uw vorig verzoek bleek dat u in staat was het persoonlijk onderhoud te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Er kon uit deze notities dan ook niet worden afgeleid dat het persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Voorts diende vastgesteld te worden dat u, noch uw raadsman enige opmerkingen maakten over het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte dan ook niet aannemelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad om de gestelde vragen te begrijpen of coherente en consistente verklaringen af te leggen, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, niet-aannemelijkheden en onwetendheden.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Het psychologische attest dd. 19/09/2019 geeft dezelfde informatie als het attest dd. 13/06/2019. Er wordt bijkomend vermeld dat u suïcidepogingen heeft ondernomen, dat u soms volledig blokkeert en zich daarvoor schaamt, en dat u na stresserende gebeurtenissen hiervan erg onder de voet kan zijn. Er wordt herhaald dat dit alles een invloed kan hebben op de coherentie van uw relaas, dat men u de kans moet geven op een rustige manier te vertellen, en er wordt toegevoegd dat als het niet gaat het beter is om het interview uit te stellen gezien uw minieme draagkracht. U verklaart ook (3de VIB pt. 12 & 15) dat u stressproblemen heeft en psychologische niet oké bent. Er moet echter worden vastgesteld dat uit het verslag van uw interview bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek (verklaring volgend verzoek internationale bescherming) niet blijkt dat zich tijdens dit gesprek problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw nieuwe elementen kenbaar te maken."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep Tadjieken en afkomstig te zijn uit het dorp Larkhabeha in het district Baghlan Markazi van de provincie Baghlan. Zij verklaarde dat de taliban haar dorp waren binnengevallen, huizen hebben verbrand en eigendommen ingenomen werden. De taliban kwamen ook om geld vragen, zo ook bij verzoekende partij thuis. In de zomer van 2015 kwamen de taliban langs bij verzoekende partij thuis om geld te vragen waarna haar moeder de gevraagde som betaalde. Korte tijd later kwamen de taliban weer langs en werd er gevraagd dat verzoekende partij zou deelnemen aan de jihad en zich bij de taliban zou voegen. Haar moeder besliste als gevolg hiervan dat zij in gevaar was en het land diende te verlaten.

Ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij haar taskara en een vaccinatiekaart neer.

Op 25 januari 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij 's Raads arrest van 11 juni 2018 met nummer 205 127 wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

4.3.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming blijft verzoekende partij bij haar voorgaande verklaringen in verband met haar herkomst uit Baghlan Markazi en haar problemen met de taliban. Zij verklaarde dat haar broer in tussentijd mishandeld werd nadat de taliban haar regio innamen en haar huis aanvielen. Haar familie zou op dat moment in Pul-e-Khumri in de provincie Baghlan verblijven.

Ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij volgende documenten neer: een attest van de 'vluchtelingendienst' in Pul-e-Khumri in verband met het verblijf van haar familie daar, een eigendomsakte, een attest van haar school en dorpsbewoners in verband met haar verblijf in het dorp, foto's van haar broer na de aanval door de taliban en een enveloppe.

De commissaris-generaal neemt met betrekking tot dit verzoek om internationale bescherming een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Bij 's Raads arrest van 6 mei 2019 met nummer 220 752 wordt besloten tot de vernietiging van deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Op 25 juli 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest van 12 december 2019 met nummer 230 149 wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

4.3.3. In het kader van haar derde en huidige verzoek verklaart de verzoekende partij dat haar problematiek nog steeds hetzelfde is en dat zij bij haar vorige verklaringen blijft. Zij stelt dat de commissaris-generaal haar een negatieve beslissing gaf omdat er niet geloofd wordt dat de door haar aangehaalde persoon haar broer is. De verzoekende partij legt foto's neer om dit te bewijzen. Verder haalt zij aan dat het niet veilig is in Afghanistan en dat de dorpen onder de controle van de taliban zijn. Zij wordt nog steeds door hen gezocht en bij terugkeer zullen ze haar arresteren en straffen. Als de taliban bovendien weet dat verzoekende partij momenteel in een ongelovig land verblijft zullen ze haar bestempelen als ongelovig. Verder stelt zij dat door de bevoegde asielinstanties te weinig aandacht gegeven is aan haar documenten en verklaringen en dat haar zaak herzien moet worden. Een negatieve beslissing zal een negatief effect hebben op haar en psychologische problemen met zich mee brengen. Ten slotte verklaart de verzoekende partij dat België haar land is, dat zij hier naar school gegaan is en de taal leerde. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt ze vier foto's neer, een kopie van een envelop en twee psychologische attesten.

Samen met de aanvullende nota's legt zij ook nog bijkomende documenten neer, namelijk psychologische attesten, foto's van haar tatoeages met een beschrijving, foto's van haar vriendin, foto's van haar sociale media en foto's van haar broer in Baghlan alsook diens taskara.

4.3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de algemene situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban significant is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze bestond ten tijde van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij. Er dient met deze gewijzigde situatie rekening te worden gehouden teneinde de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen in de juiste context te beoordelen. Meer bepaald werpt de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan een ander licht op de door de verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van haar verblijf in het Westen sedert 2015, hierbij rekening houdend met haar preciaire mentale gezondheidstoestand.

4.3.5. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar psychologische problemen. Voor het nemen van de bestreden beslissing voegt ze twee attesten toe van een klinische psycholoog van 13 juni 2019 en 19 september 2019. In de aanvullende nota voegt ze het attest bij van klinische psycholoog van 28 januari 2021 en haar psychologisch rapport opgesteld door een psycholoog van Fedasil bij. Uit dit rapport blijkt dat Fedasil van mening is dat de verzoekende partij te kwetsbaar is om opvang te weigeren. Ze wijzen ook op de meerdere zelfmoordpogingen die zij ondernomen heeft. Ook worden de geneesmiddelen vermeld die de verzoekende partij neemt. Er is eveneens sprake van een klinische depressie en van automutilatie. In haar aanvullende nota geeft de verzoekende partij ook aan dat ze op de wachtlijst staat van SOLENTA om opnieuw psychologische begeleiding te krijgen en dat ze in tussentijd begeleiding gekregen heeft via het CAW.

Uit de objectieve landeninformatie en zoals bevestigd in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023 blijkt dat in Afghanistan personen met psychische gezondheidsproblemen vaak worden gestigmatiseerd en dat hun aandoening veelal wordt beschouwd als de 'wil van God'. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in de Guidance aangeduid als een risicoprofiel, die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben.

Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA Country Guidance moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie *etc.*

4.3.6. De verzoekende partij wijst er in haar eerste aanvullende nota verder op dat zij sinds 2015 onafgebroken in België verblijft. Zij voegt daaraan toe dat zij al jaren een relatie heeft in België waarover zij niet heeft durven vertellen tegen haar familie in Afghanistan uit schrik voor afwijzing. Zij brengt in de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting foto's bij van zichzelf en haar vriendin. Zij legt ter terechtzitting ook nog foto's neer die aantonen dat zij op verschillende sociale mediakanalen een profiel heeft, waaronder Tiktok en Instagram. Daarnaast wijst verzoekende partij ook op het feit dat zij verschillende zichtbare tatoeages heeft: op haar bovenarm, op haar hand, op haar pols en op haar onderarm. Deze worden volgens verzoekende partij onvermijdelijk met verwestering geassocieerd. Onder verwijzing naar landeninformatie en het feit dat de taliban nu de macht hebben gegrepen in heel Afghanistan, geeft de verzoekende partij aan bij terugkeer bijkomend te vrezen dat hij door de taliban zal worden beschouwd als ongelovige of spion en zal worden mishandeld.

4.3.7. Waar verzoekende partij vooreerst aanvoert dat zij als niet-begeleide minderjarige in België aangekomen is, blijkt uit het medisch onderzoek van de Dienst Voogdij van 11 januari 2016 dat verzoekende partij op die datum een leeftijd had van 20,0 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Hieruit blijkt de verzoekende partij een leeftijd van minstens 18 jaar had op dat moment en het Rijk dus niet binnengekomen is als niet-begeleide minderjarige. Zij was aldus reeds meerderjarig op het moment dat zij in België aankwam.

4.3.8. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

4.3.9. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine

overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3.10. *In casu* wordt de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist. Evenmin als het feit dat zij sinds 9 november 2015 onafgebroken in België verblijft. In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin de verzoekende partij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd. Bovendien heeft de verzoekende partij verschillende tatoeages die zich op zichtbare plaatsen, van een aanzienlijke grootte zijn en Engelse woorden bevatten. In haar aanvullende nota zet de verzoekende partij ook kort de betekenis van deze tatoeages uiteen. De verzoekende partij stelt ook een relatie te hebben met een meisje in België waarover zij niet heeft durven vertellen tegen haar familie in Afghanistan uit schrik voor afwijzing. Zij brengt in de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting foto's bij van zichzelf en haar vriendin.

4.3.11. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt een relatie te hebben met een meisje in België, wijst de Raad op wat volgt. In de beschikbare landeninformatie wordt verwezen naar “zina”,

hetgeen een misdrijf is in het islamitisch recht dat verwijst naar onwettige seksuele betrekkingen, overspel of voor- of buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen. De sharia maakt hierbij geen onderscheid tussen seksuele relaties buiten het huwelijk en verkrachting; beide worden als “*zina*” gedefinieerd en zijn strafbaar met steniging of zweepslagen. Er wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties door de taliban van personen die worden beticht van “*zina*”. Voorbeelden van zulke incidenten zijn de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er is ook sprake van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden omdat zij werden beticht van “*zina*”. Ten slotte wordt ook melding gemaakt van sterke sociale stigmatisering en schaamte omtrent (vermeende) seksuele activiteiten buiten een huwelijk, hetgeen wordt gezien als een moreel misdrijf en normoverschrijding (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022; p. 35, 95-96).

Bijgevolg komt het aan de verwerende partij toe om niet enkel om de waarachtigheid van de relatie te beoordelen maar ook de impact van deze relatie op een mogelijke toegeschreven verwestering alsook de mogelijke risico's bij terugkeer omwille van deze relatie. Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar beweerde relatie met een meisje in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering dringt zich op.

4.3.12. Haar derde verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij op 11 augustus 2020 ingediend. De vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd op 23 november 2020 ingevuld. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban, hetgeen een fundamenteel nieuw feit is, en gelet op het gegeven dat zij middels haar verzoekschrift en aanvullende nota een aantal individuele elementen naar voren brengt die, al dan niet cumulatief, een ernstig begin van aanwijzing bevatten over een kwetsbaar profiel alsook over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op haar eigen persoonlijke situatie zou hebben gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt. Daarbij moet de verzoekende partij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en *ex nunc* beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

In tegenstelling tot wat verwerende partij ter terechtzitting argumenteert, meent de Raad dat de verzoekende partij zich *in casu* niet beperkt tot het enkel aanhalen van louter algemene informatie zonder deze op zijn persoon te betrekken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker echter niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS